

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 325/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej JUDr. Tiborom Šulákom, Námestie Dr. Mikuláša Thége Konkolyho 3, Hurbanovo, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/66/2025 z 3. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1To/66/2025 z 3. marca 2026 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a prikázať krajskému súdu, aby vo veci konal a rozhodol. Taktiež navrhla priznať jej finančné zadostučinenie 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom bol podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3T/91/2012 z 1. augusta 2022 v celom rozsahu, pričom krajský súd uznal sťažovateľku vinnou z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona v znení zákona č. 416/2025 Z. z., za čo jej uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmieneným odkladom a určenou skúšobnou dobou 2 roky.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že krajský súd ustálil skutkový stav zmätočným spôsobom, pretože sa v ňom opísané udalosti a skutočnosti navzájom vylučujú, a to v otázke vrátenia peňazí, ako aj v otázke, či išlo o zálohu, ktorá sa nevracia, alebo o pôžičku, ktorú je potrebné vrátiť. Ďalej namieta, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] je nedôveryhodná, keď tento vypovedal, že mal uložiť peniaze do trezoru v jej kancelárii, avšak v kancelárii žiaden trezor v skutočnosti nebol. Navyše, krajský súd mal zohľadniť aj to, že svedok [REDAKOVANÉ] už bol v minulosti odsúdený za trestný čin podvodu. Taktiež sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou premlčania skutkov, a to v súvislosti s konaním svedka [REDAKOVANÉ], vo vzťahu ku ktorému by sťažovateľka mohla byť v teoretickej rovine iba účastníčkou. Konanie sťažovateľky vo vzťahu ďalšiemu skutku bolo možné taktiež vyhodnotiť maximálne ako účastníctvo, avšak aj to iba za predpokladu, ak by sa krajský súd podrobným spôsobom vysporiadal so zodpovednosťou svedkyne [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ], čo však neurobil.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom, ktorým bola uznaná vinnou z pokračovacieho prečinu podvodu a ktorým jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmieneným odkladom a určenou skúšobnou dobou 2 roky.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v trestnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných

orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021).

7. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie (IV. ÚS 212/2022).

8. Trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

9. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v okolnostiach tejto veci zdôrazňuje, že podľa súčasnej aplikačnej praxe [odvíjajúcej sa od jeho nálezu vo veci sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 a postupne osvojenej aj zo strany ďalších senátov ústavného súdu (I. ÚS 343/2022, I. ÚS 339/2022, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 559/2021, III. ÚS 302/2022, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 254/2022, II. ÚS 156/2023, I. ÚS 610/2023, II. ÚS 26/2024, II. ÚS 80/2024)] dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Sťažovateľka môže v dovolaní proti napadnutému rozsudku uplatniť svoje námietky prezentované v ústavnej sťažnosti, ktoré sa týkajú nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to aj vo vzťahu k náležitému vysporiadaniu sa so všetkými relevantnými okolnosťami pre rozhodnutie vrátane skutkových okolností (ak ich včas namietala v pôvodnom konaní) tak, ako to zodpovedá aktuálnej judikatúre ústavného súdu, a to na základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

11. Ústavný súd si je vedomý skutočnosti, že dovolaním nemožno priamo atakovať správnosť skutkových zistení, možno však namietat' závažné porušenie obhajobných práv arbitrárnym odôvodnením (alebo jeho úplnou absenciou) vo vzťahu k podstatnej okolnosti pre meritórne rozhodnutie, čo si (aj vzhľadom na zákonnú úpravu odvolacieho prieskumu v trestnom konaní, osobitne pri skutkových okolnostiach a ich dôkaznom hodnotení) pre naplnenie princípu subsidiarity právomoci primárne vyžaduje náležité uplatnenie odvolacích námietok (adresne vecne orientovaných) a v nadväznosti na to adresný dovolací atak proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, resp. spôsobu, akým sa tento vyrovnal s uplatnenými odvolacími námietkami.

12. Otázka udržateľného vysporiadania sa so skutkovým podkladom odsudzujúceho rozsudku je odlišná od otázky samotného hodnotenia dôkazov, ktoré [primárne z dôvodu takého zákazu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] nie je predmetom dovolacieho konania okrem dovolania ministra spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku tak, ako to zodpovedá použiteľnej judikatúre najvyššieho súdu (rozhodnutia a stanoviská 7/2011, 116/2014, 14/2015, 43/2018). Z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ide však o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného (IV. ÚS 546/2020 publikované v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 18/2021, tiež IV. ÚS 260/2025).

13. Podstatu a zmysel materiálneho poňatia práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu je potrebné vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý normuje povinnosť súdov uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaujatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, a tým aj popretie účelu práva na obhajobu, najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť.

14. Treba dodať, že nad popísaný rámec nie je možné požadovať znásobovanie prieskumu skutkových zistení obdobného odvolaciemu konaniu, keďže ani konanie o dovolaní, ani konanie

o ústavnej sťažnosti nie je ďalším odvolacím konaním, pričom riadny odvolací prieskum je maximom toho, čo je nevyhnutné v záujme ochrany práv obvineného podľa nadzákonných predpisov (čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k dohovoru). Ďalší prieskum je už nadštandardom práv v dotknutej oblasti, a teda môže byť právnou úpravou limitovaný.

15. V prípade, ak by sťažovateľka (za predpokladu akceptácie skutkového stavu) namietala pred najvyšším súdom aj premlčanie niektorého skutku, do úvahy prichádza taktiež uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku a vo vzťahu k námietke kvalifikácie skutkov dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

16. Ústavný súd vzhľadom na uvedené vyhodnotil ústavnú sťažnosť ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu